

Trong Thang Máy Có Quỷ

Contents

Trong Thang Máy Có Quỷ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	11

Trong Thang Máy Có Quỷ

Giới thiệu

Editor: HanThế loại: Đàm mỹ, nam x nam, 1 x 1. Lúc này, cửa thang máy lại đột nhiên mở ra.....Trương Tử Minh định t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-thang-may-co-quy>

1. Chương 1

Đạo này, Trương Tử Minh đang bị một con quỷ bám theo!

Nhưng chính cậu cũng không biết, mọi chuyện phải trở lại buổi tối thứ sáu tuần trước.....

Hôm đó, sau khi tan việc, Trương Tử Minh theo thường lệ đi đến Gay bar quen thuộc, ở đây hoàn cảnh không tệ, không khí cũng khá tốt cho nên những lúc có thời gian rảnh rỗi cậu đều đến ngồi một hồi. Bởi vì chốc nữa còn phải lái xe về nhà vì thế cậu cũng không gọi gì nhiều, chỉ uống một ly nước đá mà thôi.

Lúc ra khỏi quán bar, ngoài trời đang lác rác mưa phùn, Trương Tử Minh chạy xe đến bãi đỗ dưới hầm ngầm nơi mình ở thì đã gần quá nửa đêm. Trong bãi đỗ xe có chút âm lạnh, gió không biết từ phương nào thổi tới, lạnh đến mức khiến cậu rùng mình. Mặc dù dưới hầm ngầm vẫn đầy đủ ánh đèn, chiếu sáng khắp khoảng không gian rộng lớn, nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy sợ hãi, vội vàng tăng tốc bước tới trước thang máy, chuẩn bị ấn nút lên tầng trên.

Ở dưới này là tầng -1, mà phòng Trương Tử Minh lại ở tầng 12. Ấn nút xong, cửa thang máy từ từ khép

lại, Trương Tử Minh yên lặng đứng chờ thang máy đi lên, nhưng rất lâu sau đó vẫn không có động tĩnh gì, con số trên bảng điện tử không chút biến hóa. Bất chợt, cửa thang máy mở ra

Trương Tử Minh nhìn cánh cửa của bãi đỗ xe, trong lòng hơi kinh ngạc, ngỡ rằng lúc này mình quên không nhấn nút vì vậy lại dùng sức nhấn xuống một cái, cửa thang máy đóng lại.

Mặc dù chỉ cần vài phút thôi, nhưng cậu có cảm giác dường như mình đã đợi rất lâu rồi, trái tim trong lồng ngực đập càng lúc càng nhanh.

Lúc này, cửa thang máy lại đột nhiên mở ra.....

Trương Tử Minh định thần nhìn xem, phát hiện bên ngoài vẫn là bãi đỗ xe! Cơ thể cậu run lên, tay diên cuồng nhất nút, nhưng thang máy chính là không chịu đi lên

Trương Tử Minh luống cuống chạy khỏi thang máy, nhìn thang bộ tối đen phía bên trái, lại quay sang nhìn chiếc thang máy còn lại, tính toán một chút, liền quyết định chạy vào thang máy, vừa run rẩy nhấn nút, vừa không ngừng nói với mình chắc chắn chiếc thang máy vừa rồi đã bị hư, thang máy bị hư, thang máy bị hư.....

Trong chớp mắt, cửa thang máy lại mở ra.

Trương Tử Minh cảm thấy mình sắp bị dọa đến diên rồi, nhìn kĩ lại, mới phát hiện ngoài cửa có một người đàn ông đang đứng.....

2. Chương 2

“Từ Hâm?” Trương Tử Minh rất nhanh liền nhận ra người đàn ông kia, nói thế nào cũng là đối tượng mình thầm mến ba năm lúc học Phổ thông a, không nhận ra mới là lạ.

“Ừm, Tử Minh.” Từ Hâm hiển nhiên cũng nhận ra cậu, tươi cười chào hỏi.

Dưới màu trắng bồng bạc của ánh đèn, da mặt Từ Hâm có chút tái nhợt, khóe miệng khẽ nhếch tạo thành một vòng cung vừa phải. Thấy Trương Tử Minh bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng thầm nghĩ có phải lúc này mình đùa hơi quá đáng không? Một cảm giác áy náy dần dần nảy lên.

Lần đầu tiên nghe nghe người khác thân mật gọi mình như thế, lại là người bạn đã lâu năm không gặp, thật sự có chút ngạc nhiên. Nhưng bất kể như thế nào, lúc này có thể đi cùng một người quen, cảm giác sợ hãi trong lòng cậu nháy mắt giảm bớt rất nhiều.

Từ Hâm đi vào thang máy, thuận miệng hỏi: “Cậu ở lầu mấy?”

“Mười haiCậu, còn cậu? Cậu cũng ở đây sao?” Tòa nhà này mới được trùng tu không lâu, thang máy cũng vừa lắp ráp, cho nên người thuê cũng không nhiều. Thật không nghĩ tới, Từ Hâm cũng sẽ ở đây, tình cảm ngủ sâu trong lòng Trương Tử Minh bỗng chốc mạnh mẽ thức dậy.....

“Ừm, tớ ở lầu hai mươi bốn.” Từ Hâm vừa nói vừa nhấn vào con số mười hai, dừng một chút, lại đề xuống con số hai bốn.

Cửa thang máy nhẹ nhàng khép lại, lông tơ trên người Trương Tử Minh bỗng dừng đứng, cảm giác hồi hộp khi nãy cũng quay trở lại. May mà không đợi bao lâu, cậu cảm nhận được cơ thể hơi lắc lư, thang máy cũng chậm chậm đi lên. Nhìn những con số dần dần biến hóa trên chiếc bảng điện tử, cậu bất giác lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên thang máy bên cạnh bị hư rồi Lại nói mình tại sao có thể sẽ xui xẻo như vậy, rầm tháng bảy rồi nên gặp phải quỷ sao?

Từ Hâm ở một bên lặng lẽ dùng dư quang liếc trộm nét mặt không ngừng biến hóa của Trương Tử Minh, trong lòng cảm thấy buồn cười, cậu vẫn giống y đúc lúc trước vậy.

Nhát gan nhưng thật đáng yêu a

Lầu mười hai rất nhanh liền đến, Trương Tử Minh có chút không muốn bước ra, cậu dùng dằng giây lát chợt quay đầu lại hỏi: “Cậu có muốn vào nhà ngồi một hồi”

Lời còn chưa nói hết, cửa thang máy đã khép lại rồi.

Trương Tử Minh lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới bây giờ đã trễ thế này, người ta chán hẳn là muốn về nhà ngủ nghỉ ngơi, ai còn nguyện ý ôn chuyện cũ với cậu chứ?

Nhưng, khó khăn lắm mới gặp lại nhau mà

Trương Tử Minh mất mát quay đầu đang chuẩn bị trở về nhà, chợt nghe thấy sau lưng “Đình” một tiếng, cửa thang máy lại mở ra.

“Được chứ, chúng ta lâu lắm không gặp mặt rồi.” Từ Hâm vừa cười nói, vừa đi ra khỏi thang máy. Quả là đúng lúc, hẳn cũng không phải đầu đầu nghĩ biện pháp đến nhà Trương Tử Minh làm khách.

“.....” Trương Tử Minh nhìn Từ Hâm lại đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, kích động đến mức chỉ muốn lập tức chạy lên sân thượng cao giọng ca hát một hồi.

Hai người ngồi trong phòng khách, câu được câu không tán gẫu với nhau, Từ Hâm nhìn đồng hồ trên tường, thấy thời gian đã sắp đến hai giờ sáng, khá là muộn rồi, hẳn không nhẫn tâm để Trương Tử Minh thức

khuya, liền đứng dậy xin phép ra về.

Tiến Từ Hâm xong, Trương Tử Minh xoay thân đóng cửa, chợt một luồng gió lạnh bất ngờ thổi đến, nhiệt độ trong phòng dường như cũng thấp xuống rất nhiều. Cậu nhìn chiếc điều hòa đã tắt cùng khung cửa sổ khép kín, nghĩ rằng đại khái là bởi vì bây giờ vào thu rồi, cho nên nhiệt độ ban đêm cũng bắt đầu thay đổi đi.

3. Chương 3

Rửa mặt xong, Trương Tử Minh đi vào phòng ngủ nằm trên giường lớn, trong đầu tràn ngập những hình ảnh về Từ Hâm, ngay cả một cái nhăn mày một nụ cười nhạt của hắn khi nói chuyện cũng làm cho cậu mê muội Càng nghĩ càng hưng phấn, nhất thời cũng ngủ không được, liền lật người ngồi dậy, lấy quyển nhật ký trong ngăn tủ đầu giường ra, suy nghĩ một chút liền ngồi vào bàn, mở khóa mật khẩu, bắt đầu cầm bút.

Tất cả mọi chuyện trong quyển nhật ký này đều liên quan đến Từ Hâm, bắt đầu sau khi lên đại học, hai người không có cơ hội gặp mặt, vì vậy Trương Tử Minh cũng bỏ luôn thói quen viết nhật ký, tính tới hôm nay chắc cũng đã gần sáu năm.

Sáu năm a Trương Tử Minh không khỏi có chút cảm khái, thời gian trôi qua thật sự rất nhanh.

.....

Sáng ngày thứ hai, lúc Trương Tử Minh tỉnh lại, phát hiện mình đã nằm ngay ngắn trên giường, trên người còn đắp một chiếc chăn dày ấm áp. Cậu dụi dụi mắt, không tài nào nhớ nổi tối hôm qua mình đã bò lên giường ngủ lúc nào, nhưng lại nhớ rất rõ tình cảnh trong giấc mơ tối qua

Trong mộng, Trương Tử Minh trở lại khoảng thời gian đang học năm hai trung học (lớp 11), cậu giống như một vị khán giả tàng hình, lặng lẽ nhìn cậu trai vụng về, nhát gan năm ấy

.....

Cảnh tượng trong mộng không ngừng biến hóa, không có chút tính liên kết nào..... Có lúc là buổi sáng, cậu ghé tiệm ăn nhỏ Từ Hâm hay đến, làm bộ bày ra dáng vẻ vô tình gặp được hắn, mặc dù giữa bọn họ ngay cả một câu chào hỏi đều không nói, có lúc là khi giáo viên cho chọn chỗ ngồi, cậu luôn chọn vị trí bên phải phía sau Từ Hâm, bởi vì cậu cảm thấy, nơi đó là chỗ nhìn lên tốt nhất mà không sợ bị đối phương phát hiện, có lúc lại là khi giờ học kết thúc, cậu vừa chậm chậm thu dọn đồ đạc, vừa chờ Từ Hâm đi trước, mình lặng lẽ xa xa đi theo phía sau hắn, mãi cho đến ngã ba đường mới lưu luyến tách ra.....

Vóc người Từ Hâm rất đẹp, gương mặt lại góc cạnh, soái khí, tính tình cũng rất tốt, bên người luôn có đám anh em tốt vây quanh, không hướng nội giống như cậu, mặc dù hai người ngày ngày đều gặp, khoảng cách cũng rất gần, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là bạn học bình thường mà thôi. Nhiều lúc cậu thường nghĩ, nếu như

ban đầu quan hệ của bọn họ thân mật hơn một chút, có lẽ cũng sẽ không giống như bây giờ, không cách nào dung nhập vào cuộc sống của đối phương đi

Trương Tử Minh có lúc cũng sẽ cảm thấy không cam lòng khi cứ yên lặng thầm mến một người như vậy, nhưng là cậu không có dũng khí thổ lộ với Từ Hâm. Cho nên không thể làm gì khác hơn là đem tất cả tình cảm của mình giấu vào trong nhật ký, ít nhất, lưu lại cho mình một chút bằng chứng chứng tỏ mình đã từng thích qua Từ Hâm đi.

Rất lâu không mơ thấy Từ Hâm rồi, cứ ngỡ đã quên đi, ai ngờ thì ra bản thân chỉ là đang cố giấu người kia vào một góc sâu thẳm trong đáy lòng mà thôi, một khi vô ý chạm phải, tất cả tình cảm sẽ như sóng tràn, mạnh mẽ dâng lên.

Trương Tử Minh xuống giường, nhìn thấy quyển nhật ký vẫn để mở trên bàn, những dòng chữ trên ấy đang diễn tả cảnh tượng cuối cùng trong mơ, đáy lòng chợt toát ra một loại cảm giác vui buồn lẫn lộn.....

4. Chương 4

- Kinh hỉ là loại chuyện không ai đoán trước được, nó luôn tới một cách rất bất ngờ, có lúc là do người khác cố ý tạo ra cho bạn, có lúc là sự trùng hợp vô tình. Ví dụ bạn để ý thứ gì đó đã thật lâu nhưng vẫn chưa có điều kiện đạt được, mà chuyện ấy bạn chưa kể với ai cả, bỗng dưng có một ngày bạn nhận được món quà sinh nhật từ người nào đó, mở giấy gói ra lại phát hiện quà tặng chính là món đồ bạn ao ước đã lâu, sự hưng phấn kích động lúc ấy có lẽ chỉ có người đã trải qua mới có thể thấu hiểu.

Kể từ đêm hôm đó, tần suất gặp mặt giữa Trương Tử Minh và Từ Hâm ở thang máy càng lúc càng nhiều, cộng thêm cả hai từng là bạn thời Trung học, vì vậy việc viếng thăm nhau cũng trở nên thường xuyên hơn, sự xuất hiện của Từ Hâm trong nhà cậu dường như cũng trở thành một điều rất tự nhiên.

Trương Tử Minh cảm thấy, những ngày có thể nhìn thấy Từ Hâm là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc sống buồn tẻ của mình, mặc dù bọn họ chẳng qua vẫn là bằng hữu mà thôi, còn chưa thể đạt tới loại quan hệ thân mật cậu hằng mơ ước. Bất quá, chuyện gì cũng phải biết thỏa mãn, nếu ôm ấp quá nhiều tham vọng, chỉ sợ cuối cùng mọi thứ đều sẽ tuột khỏi tầm tay.....

Thứ sáu tuần này sau khi tan việc, Trương Tử Minh lại đến Gay bar kia, vẫn gọi một ly nước đá như cũ.

Ngồi không bao lâu, trong quán chợt xuất hiện một người đàn ông, người nọ sau khi nhìn thấy cậu liền cất bước hướng về nơi này

“Từ, Từ Hâm” Nam nhân vừa xuất hiện, Trương Tử Minh liền biết đây là ai, nhưng bây giờ muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi.

Mọi người chung quanh khó hiểu liếc Trương Tử Minh một cái, cậu nghĩ rằng do mình nói quá lớn tiếng liền nhanh chóng hạ thấp giọng hỏi: “Sao cậu lại đến đây?!” Nơi này là Gay bar a!

“Cậu có thể đến, tại sao tớ lại không?” Từ Hâm cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh Trương Tử Minh.

“Tớ tớ” Tớ là Gay, đến Gay bar là chuyện bình thường! Chẳng lẽ cậu cũng là?! Trương Tử Minh khấn trương đến mức tim cũng sắp nhảy ra khỏi cổ họng, nhưng cậu vẫn không dám mở miệng hỏi.

“Tớ cũng vậy.” Từ Hâm giống như nhìn thấu nghi vấn của cậu, thản nhiên thừa nhận, tiếp theo lại lập tức quăng ra một trái bom nguyên tử, “Chẳng lẽ cậu không nhìn ra gần đây tớ đang cố gắng theo đuổi cậu sao?”

“.....” Làm ơn đi! Cậu sao có thể nhìn ra được?! Cậu cứ nghĩ rằng Từ Hâm tặng hoa, xuống bếp nấu ăn, mời cậu đi xem phim..... Những thứ đó chỉ nhằm mục đích tăng tiến tình bạn giữa hai người mà thôi! Lén lút thăm mền hân, cậu đã thấy mình rất vô sỉ, sao có thể còn dám tự mình đa tình suy nghĩ nhiều như vậy a?!

Từ Hâm không đợi Trương Tử Minh trả lời, đột nhiên dùng tay nhẹ nhàng kéo đầu cậu lại gần, không nói gì liền hôn lên.

Đại não Trương Tử Minh nhất thời đình chỉ hoạt động, mặc cho đối phương dùng đầu lưỡi lạnh như băng cạy mở hàm răng của mình, thẳng tắp trườn vào trong.....

“Cậu Trương, cậu Trương? Cậu say rồi sao? Cần tôi gọi xe giúp cậu không?” Trương Tử Minh là khách quen ở đây, phục vụ trong quán đa phần đều biết mặt cậu, mới vừa rồi phục vụ viên Tiểu Triệu đã sớm nhìn thấy một mình cậu ở chỗ này lằm bằm lằm bằm, bây giờ còn không ngừng lắc lắc đầu, nghĩ rằng có thể do cậu uống say rồi, vì vậy hảo tâm tới hỏi một chút.

Từ Hâm đột nhiên nói lỏng tay, ngoan ngoãn ngồi trở về vị trí cũ, như thể từ này đến giờ hân không làm gì hết.

Trương Tử Minh mơ mơ màng màng, mãi đến lúc phục vụ viên hỏi lại lần nữa, cậu mới từ từ trả lời: “Tôi không say” Cậu uống là nước đá, chứ đâu phải là rượu.

Chợt nhớ lại trước mặt nhiều người như vậy mình lại cùng Từ Hâm ôm hôn, Trương Tử Minh thoáng chốc mắc cỡ mặt mũi đỏ bừng, nói: “Không cần để ý đến tôi, tôi có thể tự trở về được, cảm ơn.” Nói xong liền trả tiền, cũng không quan tâm Từ Hâm bên cạnh, chạy như bay ra khỏi quán bar.

Trương Tử Minh một hơi chạy đến nơi mình đỗ xe, Từ Hâm cũng vừa lúc đuổi theo kịp, hân kéo cậu lại hỏi: “Cậu chạy làm gì?”

“Tớ, tớ” Đại não Trương Tử Minh vô cùng hỗn loạn Đúng vậy! Cậu cần gì phải bỏ chạy chứ?!

“Ể? Cậu vẫn chưa trả lời tớ đây.” Từ Hâm giơ tay lên xoa xoa đầu Trương Tử Minh, chắc, vẻ mặt ngơ ngác, ngốc nghếch của cậu lúc này quả thật rất đáng yêu.

“Hả? Vấn đề gì?” Lực chú ý của Trương Tử Minh rất nhanh bị dời đi.

“Tớ thích cậu, cậu đồng ý hẹn hò với tớ không?”

- “.....” Hả là không người nào có thể cự tuyệt lời tỏ tình của đối tượng mình đang trộm thích đi?! Mặc dù hết thảy mọi chuyện xảy ra một cách rất đột nhiên, nhưng nếu như mình cứ tiếp tục do do dự dự, như vậy xem chừng cũng không hay lắm, cậu đã sớm không phải là tên quỷ nhất gan trước kia nữa rồi..... Vì vậy Trương Tử Minh khe khẽ gật đầu, coi như đã đồng ý.

Giây tiếp theo vòng eo lập tức bị Từ Hâm ôm chặt, trên môi truyền đến cảm giác lạnh lạnh tê dại, sau đó cả hai cùng nhau đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào.

Bóng đêm rất đẹp, ánh trăng ve vuốt hai thân ảnh đang ôm hôn bên cạnh chiếc xe đậu ven đường. Nhưng, trên mặt đất lại chỉ có một cái bóng

5. Chương 5

Từ khi hai người chính thức hẹn hò, cuộc sống của Trương Tử Minh cũng không có sự thay đổi gì quá lớn, trừ việc Từ Hâm thỉnh thoảng làm chút hành động thân mật với cậu. Thật ra thì, nhiều lúc tình yêu phải có sự dững cảm, chỉ cần một trong hai người đồng ý cho nhau cơ hội liền có thể dễ dàng đánh vỡ bức tường ngăn cách bấy lâu.

Chỉ chớp mắt, hai người đã trải qua khoảng thời gian nửa năm ngọt ngào

Vừa bước vào đầu xuân, Trương Tử Minh chợt nhận được tin nhắn của cậu lớp trưởng năm hai Trung học, bảo là muốn tổ chức một buổi gặp mặt bạn học cũ. Trương Tử Minh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định sẽ tham gia, dù sao đã lâu không gặp nhau rồi, đến đó trò chuyện tí cũng không tệ, nghĩ tới đây, cậu liền chạy vào phòng bếp hỏi Từ Hâm có muốn đi hay không?

Ai ngờ Từ Hâm nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, dao xắt rau trong tay cũng không cẩn thận mà rơi xuống, hồi lâu hần mới thấp giọng trả lời: “Anh, không đi”

“Tại sao?” Trương Tử Minh có chút ngoài ý muốn, chiếu theo tính cách hòa đồng của Từ Hâm trước kia, nhìn kiểu nào cũng không giống như một người sẽ chán ghét các buổi tụ hội.

“Hôm đó có chút việc” Từ Hâm thuận miệng đưa ra lý do, thấp thỏm xất rửa thức ăn, đột nhiên như nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng lắm, hần lập tức khẩn trương hỏi: “Tử Minh, em muốn đi sao?”

“ỪmEm muốn đi xem một chút.”

Từ Hâm hé miệng, thấp giọng nói: Nhất địnhphải đi sao?”

“Ách, sao vậy?” Trương Tử Minh lúc này mới chậm chạp phát giác Từ Hâm giống như có điểm không ổn.

“Không có, không có gì Em ra phòng khách xem Tivi đi, thức ăn cũng sắp xong rồi.”

“Ừm” Trương Tử Minh tiến tới bên cạnh Từ Hâm, hôn nhẹ lên má hần một cái, sau đó cười hì hì chạy ra khỏi phòng bếp.

“.....” Má trái Từ Hâm dần dần nóng lên, thở dài một tiếng, trong lòng có điểm ngọt ngào cũng có chút bi thương. Xem ra, có một số việc cuối cùng vẫn là tránh không được

6. Chương 6

Đến ngày tụ họp, Trương Tử Minh rốt cuộc vẫn là đi một mình. Tiết mục thì vụn vặt như một, đầu tiên cả đám kéo nhau đi ăn lẩu, sau đó đến phòng KTV đã đặt trước, cao giọngร้อง một hồi.

Trương Tử Minh vốn dĩ ca hát không tốt lắm, cho nên vào những thời điểm như thế này, cậu đều núp trong góc sofa, tự mình chơi điện thoại. Lúc bùng trái cây lên, chợt có người nhắc tới tên Từ Hâm, vì vậy Trương Tử Minh lập tức vênh tai cẩn thận lắng nghe

“Nghe nói năm ngoái cậu ta bị tai nạn giao thông mà chết, thật đáng tiếc”

Không thể nào!

Trong nháy mắt, Trương Tử Minh cảm giác trái tim như thể đã ngừng đập.

Nhất định là mình nghe lầm, nhất định là như vậy!

Cậu cố nén dự cảm đáng sợ đang hình thành trong đầu, làm bộ như không biết chuyện gì vờn người qua hỏi: “Tai nạn giao thông? Các cậu đang nói ai vậy?”

“Cậu vẫn chưa biết sao? Chính là hotboy trong lớp chúng ta, Từ Hâm đấy! Ể, tai nạn hình như xảy ra ở ngã tư đường ngay chỗ chung cư cậu sống.....” Người bạn học cũ rành mạch trả lời.

Trong đầu Trương Tử Minh ‘bùm’ một tiếng nổ tung, mọi âm thanh xung quanh cậu đã không thể nào nghe được nữa

Từ HâmTừ Hâm chết? Bị tai nạn giao thông mà chết?!

Điều này sao có thể!

Rõ ràng mỗi ngày mình đều vui vẻ ở cùng cậu ấy mà!

.....

Trương Tử Minh thất hồn lạc phách rời khỏi phòng KTV, dùng đôi tay run rẩy nhấn số điện thoại của Từ Hâm, nhưng thủy chung vẫn không gọi được.

“Dạ dày em không tốt, đừng uống quá nhiều rượu, anh có làm canh giải rượu để trong tủ lạnh, trước khi đi ngủ nhớ phải uống đó, nếu không sáng hôm sau lại nhức đầu”

Buổi tối lúc ra khỏi nhà, Từ Hâm rõ ràng còn hôn lên trán cậu căn dặn như vậy. Lúc ấy, Trương Tử Minh đã nghĩ rằng, dù sao cũng có Từ Hâm bên cạnh, nếu bản thân mình quên vẫn còn hẩn nhắc nhở cho nên cũng không quá bận tâm, bây giờ nhớ tới mới phát hiện Từ Hâm chắc chắn là muốn chuẩn bị rời đi

Bởi vì biết tối nay sẽ uống rượu, Trương Tử Minh không có lái xe tới đây. Vội vàng ngoắc một chiếc Taxi gấp gáp quay về nhà, nhưng là cậu gõ cửa hồi lâu đều không có ai đáp lại.

Cảm giác bất an mãnh liệt cuộn cuộn kéo tới, lúc vừa nghe tin Từ Hâm đã chết, trong lòng Trương Tử Minh thật sự rất sợ hãi, cậu không phải sợ Từ Hâm biến thành quỷ, mà là lo lắng nhân quỷ không chung đường, cậu và hẩn cuối cùng sẽ không cách nào ở cạnh nhau

Trương Tử Minh cuống quýt móc chìa khóa ra mở cửa.

“Từ Hâm! Từ Hâm” Lục tung cả gian phòng cũng không nhìn thấy hẩn. Đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Từ Hâm, hẩn từng bảo mình sống trên lầu 24, Trương Tử Minh liền vội vàng đi đến thang máy.

Nhấn chuông xong, ra mở cửa là một người phụ nữ.

“Cậu tìm ai?”

“Tôi tìm Từ Hâm, cậu ấy có ở nhà không?” Trương Tử Minh lòng nóng như lửa đốt, không ngừng nhìn vào bên trong phòng.

“Từ Hâm? Không quen, cậu tìm nhầm nhà rồi.” Nói xong liền đóng cửa lại.

“.....” Khó trách trước kia mình nói muốn đi nhà Từ Hâm xem một chút, cậu ấy luôn lấy đủ loại lí do để khóa lắp, thì ra nhà cậu ấy căn bản không ở nơi này, vậy

Trương Tử Minh đầu choáng mắt hoa quay lại gian phòng chung cư của mình, đột nhiên nhớ tới lời nhắn nhủ của Từ Hâm tối nay, cậu vội vàng vọt tới phòng bếp mở tủ lạnh ra, ánh vào mắt là một tờ giấy bị đè dưới chén canh cá.....

Tử Minh:

Thật xin lỗi Em đã biết rồi đúng không? Đêm đó, anh vốn dĩ chỉ muốn lặng lẽ đến thăm em một chút, nhưng..... Thật lòng không bỏ xuống được, tình cảm nhiều năm dành cho em anh vẫn một mực chôn trong đáy lòng, anh biết bây giờ có nói gì cũng đã là quá trễ.

Trong khoảng thời gian được ở bên cạnh em, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ, rất hạnh phúc, anh thật hy vọng bản thân vẫn còn sống

Dọa em rồi sao? Tử Minh, đừng sợ anh được hay không? Anh cũng sắp đi đầu thai rồi.....

Còn nhớ những năm học Phổ thông, em luôn xa xa đi theo sau lưng anh, lúc anh làm bộ như lơ đãng xoay người chạm phải ánh mắt em, em rất nhanh liền xoay đầu sang hướng khác Tha thứ cho sự ngốc nghếch lúc đó của anh nhé, mãi đến khi chúng ta xa cách anh mới bắt đầu thấu hiểu và cũng từ lúc ấy vẫn một mực nhớ đến em.....

Em xem, anh chính là người nhất gan ích kỷ như vậy, chỉ đến khi chết rồi mới dám thổ lộ hết lòng mình.....

Tử Minh, anh yêu em.

“Từ Hâm! Đồ khốn kiếp! Anh trở về ngay cho tôi!” Hai mắt Trương Tử Minh đỏ bừng, tay siết thật chặt mảnh giấy, vốn tưởng rằng đã chạm được vào hạnh phúc ai ngờ cuối cùng chỉ là phút mơ mộng thoáng qua rồi biến mất, trên thế giới có điều gì so với điều này càng tàn nhẫn hơn không?!

7. Chương 7

Từ Hâm hoàn toàn biến mất, ngay cả những đồ dùng hằng ngày của hắn cũng không thấy tăm hơi. Trương Tử Minh cơ hồ mỗi đêm đều thấy ác mộng, chỉ cần mơ đến tình cảnh Từ Hâm đột nhiên rời đi cậu đều hết hoảng giật mình tỉnh giấc. Có phải mọi chuyện vốn dĩ chỉ là.... một giấc mộng hay không? Bây giờ là lúc cậu tỉnh mộng? Nhưng lá thư trong tay lại như thể khẳng định rằng, Từ Hâm rõ ràng đã từng đến bên cạnh cậu.....

Những ngày sau đó, Trương Tử Minh dần dần trở nên hoảng hốt, buổi tối không tài nào yên giấc, chỉ cần có chút động tĩnh ngoài cửa sổ, cậu sẽ mở choàng đôi mắt, sau đó chạy đi mở cửa sổ xem có phải Từ Hâm đã trở lại hay không? Nhưng kết quả đều là sự thất vọng hết lần này đến lần khác.

Rất nhanh liền qua nửa năm

Hôm nay lại đến ngày 15 tháng 7, Trương Tử Minh một người lặng lặng đến ngã tư đường đốt cho Từ Hâm chút tiền giấy. Lúc trở về, xuyên qua bãi đậu xe dưới đất, cậu quyết định ngồi thang máy lên lầu, trong lòng không chút sợ, nhưng mà lần này lại chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Trương Tử Minh nằm trên giường, nghĩ thầm, Từ Hâm có phải đã đầu thai rồi hay không? Nếu như vậy, hẳn khẳng định đã sớm quên cậu rồi. Nhưng là, cậu vẫn còn nhớ rất rõ ràng

Nửa đêm, bên ngoài chợt nổi gió lớn, gió đập vào mặt kính vang lên những tiếng rầm rầm, nghe như thể tiếng oán khóc của quỷ hồn dưới địa ngục. Trương Tử Minh vội vàng bật người rời giường đi mở cửa sổ, nhưng ngoại trừ những chiếc xe thỉnh thoảng qua lại cậu vẫn không thấy có gì khác lạ, trong lòng không khỏi có chút mất mát.....

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên khiến cậu giật mình.

Là ai?!

Trương Tử Minh rất muốn mở miệng hỏi, nhưng là nhịp tim cậu càng lúc càng nhanh, cổ họng giống như bị thứ gì chặn ngang, ngắc ngứ không thành tiếng, cậu cẩn thận bước đến mở cửa

Khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Từ Hâm, Trương Tử Minh cuối cùng nhịn không được nữa hét lớn: “Anh không phải đi đầu thai rồi sao?!”

Từ Hâm vội vàng tiến lên ôm lấy Trương Tử Minh, mặc cho cậu lung tung giãy giụa nhất định không chịu buông tay, một giọt nước bất chợt trượt vào trong cổ, hắn ngẩn người, nhẹ giọng an ủi: “Tử Minh, đừng khóc.....”

Người trong ngực rốt cục tạm thời an tĩnh lại.

“Anh đây không phải là không bỏ được em sao cho nên mới đồng ý làm quỷ soa không công cho địa phủ mười năm.” Không đợi Trương Tử Minh hỏi, lại tiếp tục giải thích, “Lúc trước, sau khi rời đi anh bị quỷ soa bắt được không cho phép anh vất vưởng trên dương thế nữa, thật vất vả đợi đến ngày Quỷ môn quan mở ra cũng là ngày làm việc đầu tiên, anh liền lập tức trở về.”

“.....” Trương Tử Minh cảm giác mình giống như có điểm nghe không hiểu, bất quá Từ Hâm có thể trở lại quả thật quá tốt.

Từ Hâm dụi dụi đầu vào bả vai Trương Tử Minh, sau một lát, mới ấp a ấp úng nói: “Cái đó, Tử Minh sau này em nhớ phải đốt giấy tờ vàng bạc nhiều nhiều một chút để nuôi anh nha.....”

“.....Đồ khốn!” Nghe vậy, Trương Tử Minh này giờ vẫn không lên tiếng bất chợt dùng tay đẩy Từ Hâm ra, cười mắng: “Tối nay, em đốt nhiều tiền giấy như vậy anh không nhận được sao?! Ngày mai có cần em đốt một chiếc Iphone cho không?”

“.....” Từ Hâm thấy Tử Minh nở nụ cười trong lòng rất cực hoàn toàn yên tâm, vui vẻ nói: “Được đó, nhớ đốt cả xe, cả nhà nữa nha bà xã đại nhân của anh.”

“.....”

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, trong phòng bảo vệ chung cư chợt có người hỏi: “Tiểu An đâu? Giờ này mà vẫn chưa tới sao?”

“Ồ, cậu ta nghỉ việc rồi.”

“Tại sao?! Cậu ta mới được nhận vào ngày hôm qua mà?”

“Cái này tôi cũng không rõ, sáng nay người nhà cậu ta gọi điện thoại, bảo rằng cậu ta cứ luôn miệng lảm bầm có quỷ, có quỷ, nhất quyết không chịu đi làm.”

“Chắc! Không phải trực một đêm thôi sao? Nhát gan như vậy, có cái đại đầu quỷ a.”

Từ Hâm trùng hợp đi ngang phòng bảo vệ nghe thấy, thuận miệng hỏi người bên cạnh: “Tử Minh, em xem đầu anh thật sự rất lớn sao?”

“Không lớn bằng kê kê của anh!” Trương Tử Minh tối hôm qua bị Từ Hâm làm đến mức mềm nhũn cả tay chân, vì vậy tức giận trào phúng nói. Lời vừa ra khỏi miệng mới đột nhiên phát hiện hai người bảo vệ trong phòng đang kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, nhớ lại câu nói vừa rồi, cậu xấu hổ đỏ bừng hai má, gia tăng tốc độ nhanh chóng rời đi

“Tử Minh, chẳng lẽem nghĩ cái kia? Khẩu vị của em nặng thật!”

“Câm miệng! Đè em cả một đêm, anh còn chưa cảm thấy thỏa mãn?”

“Chưa thỏa mãn, chưa thỏa mãn chút nào”

“Cút!”

.....

Hai người bảo vệ ngơ ngác nhìn nhau, bất chợt phát hiện hình như mình đã hiểu gì đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-thang-may-co-quy>